

края пишеше, че всички съ нетърпение очакватъ завръщането на бащата, и пакъ се изпращаха много по-здрави.

Докато разгадавахъ писмото, Янко не можеше да си намѣри мѣсто. Особено го развълнуваха думитѣ, съ които синътъ го молѣше, когато се върне, да му донесе нѣкоя книжка съ хубави приказки и картини.

— Какъ, когато си отида! Още утре ще пратя по нѣкого пари, та да купи книгата отъ града. . . Каква книжка да му купя и какъ се изпраща?

Казахъ му.

Янко ми поблагодари и ме помоли никому да не казвамъ, че азъ съмъ му прочелъ писмото.

Обещахъ му.

— Нали хубаво е наредено? — каза той, когато тръгнахъ да вървя.

— Добро е, Янко. Детето още не е свикнало, но ще се научи хубаво да пише.

— Добре, казвашь! Значи моятъ Гочо ще бжде ученъ човѣкъ, а не като мене. . .

Не мина много време, и Янко ме помоли да му прочета друго писмо, сжщо отъ сина му.

— Та получилъ книгата и я прочелъ! И друга ще му пратя. Книгитѣ сж хубаво нѣщо. Слѣпецъ е, който не умѣ да чете. Ще изуча детето си, защото книгитѣ сж хубаво нѣщо. . .

— А ти защо не си училъ?

Янко наведе очи, замисли се и заоправя ремъка си.

— И азъ искахъ да уча, — каза той следъ малко, — но баща ми ме остави неукъ. Една недѣля учихъ и прекратихъ. Когато учительтъ поиска да си купя букваръ, тате ми даде една червена хартийка и каза: „На, това е призовка! Ученъ човѣкъ я е писалъ. Научи се и ти колко него и ти стига!“ Плакахъ, но напустнахъ училището, защото баща ми не се предумваше. . . После самъ се учихъ да чета и пиша, но малко научихъ. Когато